

EI PELKÄSTÄÄN SELVIITYMINEN; EI PELKÄSTÄÄN KAMPPAILU

Gary Galles

Yksityisten omistusoikeuksien ja markkinamekanismin vastustajat vetoavat usein tunteellisiin vastineisiin kapitalismin tuomitsemisessaan.

Kuten Murray Rothbard [kuvasi](#) erästä heidän suosikkihyökkäystänsä,

”Vapaiden markkinoiden talous, he syyttävät, on ’viidakon laki,’ jossa ’selviytymiskamppailu’ on lakina. Libertaarit, jotka puhuvat vapaiden markkinoiden puolesta, kutsutaan näin ollen ’yhteiskunnallisiksi darvinisteiksi,’ jotka haluavat tuhota heikot vahvojen hyödyksi.”

Vaikka tällaiset vakuuttelut täyttävätkin alhaisen standardin todistelusta niiden taholta, jotka haluavat syrjäyttää markkinoiden tulokset heidän sanelemillaan tavoilla, läheisempi looginen tarkastelu paljastaa nämä perusteettomiksi. Kapitalismin näkeminen raakana yhteiskunnallisena darvinismina, jossa ainoataan elinkelpoisin selviytyy muiden kustannuksella, ei ole ainoastaan virheellistä, vaan monilla tavoin juuri päinvastaista totuuden kanssa.

Markkinat tekevät suuremmasta määrästä ihmisiä selviytyjiä

Kaikkein ilmeisin virhe kapitalismin ”selviytymiskamppailunäkemyksessä” on, että markkinat—jopa niiden joita määräykset, verotus jne. hillitsevät, kuten nykyään on tilanne—laajentavat dramaattisesti ihmisten määrää, jotka ovat riittävän hyväkuntoisia selviytymään. Vauraus ja teknologia jota kapitalismi luo—esimerkiksi lääketieteelliset ihmeet, jotka nykyään rutiinomaisesti säästävät ’elinkelvottomia’ ihmisiä—osoittavat etteivät kapitalismin hyödyt ole rajoittuneet ainoastaan selviytyjille.

Kapitalismilla, jopa silloin kuin sitä sabotoidaan ja peukaloidaan valtion väliintuloilla, ei ole vertaistaan kun kyseessä on tarjota enemmän vaurautta, ja näin ollen halvempia tuotteita ja palveluita kaikille. Ja mitä vähemmän sitä häiritään, sen paremmin se saavuttaa nämä tulokset, ilman loukkaamatta yksilönvapautta. Tämä tarkoittaa, että käytännössä kaikki selviävät paremmin, tehden kapitalismista dramaattisesti darvinismin vastaisen. Viimeisenä parina satana vuotena suurin piirtein kuusi kertaa enemmän ihmisiä on pystynyt selviytymään maapallolla, vielä dramaattisesti pidemmällä eliniällä. Kuten Sheldon Richman [vetää yhteen](#), ”jos kapitalismissa

ainoastaan hyväkuntoiset selviytyvät, sillä vaikuttaa olevan taito tehdä ihmisistä hyväkuntoisia.”

Rikastuttaen kaikkien tuottavimpia, kapitalismi mahdollistaa miljardien ihmisten selviytymisen, jotka eivät olisi muutoin selviytyneet. Itse asiassa kapitalismi antaa kaikille—erityisesti heikoille, joita sen syytetään vahingoittavan—parhaan mahdollisuuden ei pelkästään selviytyä, vaan kukoistaa. Yksi monista tavoista joilla tämä tulee esiin on valtava lisäys vapaa-ajassa, jonka markkinat ovat tehneet mahdolliseksi, samaan aikaan myös reaalitylojen noustessa dramaattisesti. Tämä ei voi olla seurausta raa’asta kilpailusta.

Yksityinen omistus estää viidakon lait

Yksityisomistus, kapitalismin perusta, estää ennemminkin kuin mahdollistaa viidakon lait, joista kapitalismin vastustajat sitä syyttävät. Yksityisomistus ehkäisee fyysiset loukkaukset henkilön elämää, vapautta tai omaisuutta kohtaan ilman tämän lupaa. Estämällä tällaiset loukkaukset, yksityisomaisuus on korvaamaton puolustus vahvan hyökkäystä heikkoa vastaan. Kenenkään ei sallita olevan saalistaja loukkaamalla toisen oikeuksia. Yksityinen omistusoikeus kiistää ”valta ja voima oikeuttaa” säännön, mikä vallitsee näiden oikeuksien puuttuessa. Herbert Spencerin [sanoin](#), ”kaukana joidenkin väitteestä, ollen vahvojen vaateiden puolustaja heikkoja vastaan, [se] on paljon enemmänkin peräänantamaton heikkojen suojelussa vahvoja vastaan.”

Kuten Ludwig von Mises selitti, että yksityinen omistajuus on perusta ”yhdistetylle toiminnalle ja yhteistyölle, jossa jokainen osallistuja näkee toisen partnerin menestyksen keinona saavuttaa omansa,” ollen erittäin jyrkkä vastakohta darvinistiselle kamppailulle, jossa toiset ovat vihollisia. Jopa ne jotka olisivat tyranneja, jos heille annetaan mahdollisuus, joutuvat sen sijaan keskittämään pyrkimyksenä tarjoamaan sitä mitä muut arvostavat, suostutellakseen heidät vapaaehtoiseen yhteistyöhön. Vapaat markkinat kanavoivat jopa voimakkaat vallanhalut palvelemaan muita.

Toisin kuin petoeläimet, jotka joutuvat kilpailemaan voittaakseen muut niukoista saaliista, markkinoiden hinnat merkitsevät ettei ihmisten tarvitse kilpailla pelossa ettei mitään ole enää saatavilla toisiaan vastaan kaupoissa turvatakseen hyvin rajatun

tavaroiden tarjonnan. Vertaa tätä rauhallista järjestystä hintakontrollien tilanteeseen, joka markkinoiden mekanismit ohittamalla luo juuri kyseistä pulaa. Näemme markkinoilla järjestystä väkivallan sijaan.

Murray Rothbard on saattanut [ilmaista](#) tämän parhaiten kirjassaan [Man, Economy, and State](#):

”Itse asiassa vapaat markkinat ovat juuri päinvastainen ”viidakko-yhteiskunnalle.” Viidakolle on ominaista kaikkien sota kaikkia vastaan. Toinen ihminen hyötyy ainoastaan toisen kustannuksella, ottamalla haltuun jälkimmäisen omaisuuden. Kaikilla olemassaolon asteilla on olemassa todellinen eloonjäämiskamppailu, vahvojen voimien murskatessa heikommat. Toisaalta vapaille markkinoilla ihminen hyötyy ainoastaan palvelemalla toista... Se on nimittäin juuri rauhanomaisen markkinoiden yhteistyön avulla, jolla kaikki ihmiset hyötyvät työnjaon ja pääoma-investointien kehittymisen kautta. ”Eloonjäämiskamppailun” -periaatteen soveltaminen sekä viidakkoon että markkinaan sivuuttaa peruskysymyksen: *Kelpoisuus mihin?* Viidakossa ”hyväkuntoiset” ovat niitä, jotka ovat soveltuvimpia harjoittamaan brutaalia voimankäyttöä. Markkinoilla ”hyväkuntoiset” ovat soveltuvimpia palvelemaan yhteiskuntaa. Viidakko on brutaali paikka, jossa toiset ottavat haltuun toisilta ja kaikki elävät nälkiintymisen tasolla; markkinat ovat rauhallinen ja tuottava paikka, jossa kaikki palvelevat itseään ja toisiaan samanaikaisesti ja elävät äärettömästi korkeammilla kuluttamisen tasoilla.

Näin ollen vapaat markkinat muuntavat viidakon tuhoisan vähäpätöisen eloonjäämisen kilpailun rauhanomaiseksi *yhteistyöksi* itsen ja muiden palvelemiseksi. Viidakossa ainoastaan muutamat hyötyvät muiden kustannuksella. Markkinoilla kaikki hyötyvät. Markkinat—sopimussuhteiden yhteiskunta—puristavat järjestyksen kaaoksesta, jotka kukistavat luonnon ja *hävittävät* viidakon, jotka sallivat ”heikkojen” elää tuottavasti...ruhtinaallisen tyyliin verrattuna viidakon ”vahvojen” elämään. Lisäksi markkinat nostamalla elintasoa, sallivat ihmisille vapaa-ajallisen mahdollisuuden kehittää juuri niitä sivilisaation ominaisuuksia, jotka erottavat heidät raakalaisista.”

Kilpailu tuotannossa

Viidakossa eläimet kilpailevat tietyistä määrätystä saatavilla olevasta ruuan määrästä. Markkinoilla sen sijaan ihmiset kilpailevat ja menestyvät lisäämällä tuotettujen tuotteiden ja palveluiden arvoa enemmän kuin he saavat vastineena, erityisesti uusien ideoiden ja innovaatioiden kautta, mitkä eivät kuulu osaksi eläimellistä kilpailua. Kuten William Graham Sumner sen ilmaisi, markkinat

”siirtävät ihmisten välisen kilpailun väkivallasta ja brutaalista voimankäytöstä teolliseen kilpailuun, jossa ihmiset kilpailevat keskenään materiaalistien hyödykkeiden hankinnasta teollisuudella, energialla, taidolla,

taloudellisuudella, harkitsevaisuudella, maltilla ja muilla kaupallisilla hyveillä.”

Mitä enemmän ihmiset palvelevat toisiaan, sitä suurempi on heidän ansionsa.

Ottaen huomioon niukkuuden tosiasian, yksilöt voivat pyrkiä tyydyttämään halunsa kahdella tavalla—he voivat hyödyttää itseänsä vahingoittamalla muita tai olemalla muille hyödyksi. Toisin kuin mikään muu yhteiskunnan järjestämisen muoto, markkinat rajoittavat meidät jälkimmäiseen. Kuten Sheldon Richman sen [sanoo](#), ”markkinoilla tapahtuva kilpailu ei ole pääosin kilpailua kulutuksesta, vaan ennemminkin kilpailua tuotannosta... kilpailemme kuluttaaksemme kilpailemalla tuotannossa.”

Ja kapitalismi poistaa tarpeen saada jonkin taloudellisen suunnittelijan luvan tuotannolle. Kapitalismissa resurssien hankkimiseksi tuotantoon tarvitsee ainoastaan vakuuttaa tarpeeksi sijoittajia siitä että hanke riittävästi hyödyttää muita arvioituna potentiaalisilla voitoilla; sen jälkeen kuluttajat valitsevat esille tuodusta tarjonnasta.

George Reisman on hyvin kiteyttänyt kapitalistisen kilpailun tuotannossa artikkelissaan [Some Fundamental Insights Into the Benevolent Nature of Capitalism](#):

”Kapitalismissa ei ainoastaan toisen ihmisen hyöty ei ole toisen ihmisen menetys siinä määrin kuin se koostuu lisäyksestä kokonaistuotantoon... toisen ihmisen hyöty on positiivisesti toisen ihmisen *hyöty*...

Kuten von Mises on osoittanut, taloudellinen kilpailu jota tapahtuu kapitalismissa on radikaalisti erilaista kuin biologinen kilpailu, joka vallitsee eläinkunnassa. Itse asiassa sen luonne on täysin *päinvastaista*. Eläinlajit kohtaavat niukan, luonnon tarjoamat keinot eloonjäämiselle, joiden tarjontaa ne eivät pysty lisäämään. Ihminen, järjen käytön ansiosta, pystyy lisäämään kaiken sen tarjontaa, joista hänen selviytymisensä ja hyvinvointinsa on riippuvaista. Sen vuoksi, eläinten biologisen kilpailun pyrkimyksellä tarrautua luonnon tarjoamiin rajoittuneisiin välttämättömyyksien tarjontaan vahvojen menestyessä ja heikkojen hävitessä sijaan, kapitalismissa taloudellinen kilpailu on kilpailua siitä kuka pystyy lisäämään asioiden tarjontaa eniten, lopputuloksella että käytännössä kaikki selviävät pitempään ja paremmin... Kapitalismissa ... he kilpailevat ... keinoilla tarjota parhaita ja kaikkein taloudellisimpia tuotteita, joita heidän *mielensä* pystyy *luomaan*. Koska tällainen kilpailu on kilpailua positiivisesta uuden ja lisääntyneen vaurauden luomisesta, sen seurauksena ei ole olemassa todellisia pitkäaikaisia häviäjiä. On vain voittajia...

Tuotannolliset nerot ovat vapaita menestymään mullistamalla tuotteita ja tuotantomenetelmiä ... [toiset] pystyvät nauttimaan ... tuotteista, joiden olemassaolosta he eivät itse todennäköisesti koskaan olisivat pystyneet edes unelmoimaan.”

Suhteellinen vastaan absoluuttinen etu

Eloonjäämiskamppailun retoriikka sivuuttaa myös olennaisen eron absoluuttisen ja suhteellisen edun välillä. Se tuo esiin ajatuksen, että ainoastaan absoluuttisesti parhaat selviytyvät, mikä ei ole markkinoiden kilpailun todellisuus. Kuten taloustieteilijät ovat pitkään tietäneet, jopa silloin kun toinen taho on absoluuttisesti parempi kaikessa kuin toinen, he voivat molemmat hyötyä erikoistumalla siihen missä kumpikin on suhteellisesti hyvä, tämän jälkeen suorittaen vaihdantaan markkinoiden välityksellä. Kun palkkoja ja hintoja ei estetä muuttumasta, ne sopeutuvat pisteeseen, jossa jokainen henkilö kykenee työskentelemään soveliaimmin (esim. Jos olen vain puoliksi niin hyvä kaikessa kuin sinä, selviydyn silti markkinoilla, koska puolella palkastasi tuotantokustannukset minun avulla ovat samat kuin sinua käyttäen). Milloin palkkoja ja hintoja estetään muuttumasta ihmisten suunnitelmia koordinoinnissa, raaka kilpailukäyttäytyminen voi olla seurauksena, mutta tämä on seurausta markkinoiden syrjäyttämisestä, ei seurausta sen antamisesta toimia.

Sheldon Richmanin [sanoin](#), ”kapitalismi ei perustu hyväkuntoisimman selviytymiseen vaan ennemminkin soveltuvimman edistykseen. Loppujen lopuksi markkinoilla vähemmän ”soveltuvat” eivät katoa. Heidän tulonsa ovat vain pienempiä. Tämä ei ole vähämerkityksinen asia, kun kapitalismia verrataan muihin yhteiskuntajärjestelyihin.”

Kun liiketoiminta epäonnistuu, tai työtehtävä tulee vähemmän houkuttelevaksi, omistajat ja työntekijät eivät kuole. He siirtyvät kohden erilaista työtä, jota kuluttajat arvostavat enemmän. Tällaisina aikoina työntekijät ja omistajat saattavat ansaita vähemmän kuin he haluaisivat, koska heidän palveluksensa ovat tulleet vähemmän arvokkaiksi muille. Mutta pakottamisen puuttuessa tällaista mahdollisuutta ei voida millään estää, ellei kaikki muutokset joista ihmiset ymmärtävät hyötyvänsä pääty, ja kaikki kehitys sen mukana. Lisäksi George Reisman [selittää](#), jopa ne joille nyt maksetaan vähemmän eivät vahingoitu kapitalistisesta kilpailusta:

”Jopa niissä tapauksissa joissa eristäytyneen kilpailun seurauksena yksilö joutuu käyttämään lopun elämänsä alemmalla tasolla kuin hän nautti

aikaisemmin ... jopa hän ei voi kohtuullisesti väittää, että kilpailu on vahingoittanut häntä. Enintään hän voi kohtuudella väittää, että hänen näkökulmastaan suunnattomat kilpailusta saamansa hyödyt ovat hänelle vähäisemmät kuin vielä mahtavammalla hyödyt joita hän sai aikaisemmin ... Sillä kilpailu on perustana kaikelle tuotannolle ja tarjonnalle, joita hän pystyy edelleen ostamaan ja jotka ovat vastuussa jokaisen hänen dollarinsa ostovoimasta ... Ja ... se jatkaa hänen reaalityulojensa nostamista tasolta, jolle se asettui alaspäin. Itse asiassa juuri kapitalismissa kilpailu jatkaa tavallisen palkansaajan elintason nostamista yli jopa maailman kaikkein vauraimpien henkilöiden tason muutamia sukupolvia sitten.”

Suhteellisen edun logiikan väärinymmärrys vaikuttaa olevan eräs pääasiallinen syy sille miksi protektionistista näkemystä esitetään niin usein, vaikkakin se hävittäisi hyvinvointimme, jos sitä sovellettaisiin yleisesti. Siten ne jotka edistävät protektionismia alueille jotka hyödyntävät heitä (ottamalla pois muiden valinnanmahdollisuuden, eli vahingoittamalla heitä) eivät halua vastaavia rajoituksia asetettavaksi voimaan kaikkialle. Suuri ihmisten enemmistö vaikuttaa suosivan rajoituksia niille jotka kilpailevat heidän kanssaan, mutta he eivät halua vastaavia rajoituksia haittamaan markkinoiden kilpailua niiden keskuudessa jotka myyvät heille tai ostavat heiltä, koska tällaiset rajoitukset vahingoittaisivat heitä.

Valitettavasti politiikassa ihmiset harvoin antavat markkinoille arvoa lukemattomista tapauksista, jolloin he ”voittavat” sen seurauksena, vaan ovat pikaisesti syyttämässä markkinoita (jopa silloin kun markkinoiden hinnat ovat ainoastaan ilmaisseet valtion rajoitusten haitalliset vaikutukset) milloin kilpailu estää heitä ansaitsemasta niin paljon kuin he katsovat ansaitsevansa. Näin protektionistiset äänet pyrkivät hukuttamaan alleen muut, johtaen haitallisiin markkinoiden rajoitteisiin.

Kilpailu edistämässä yhteistyötä

Eloonjäämiskamppailun retoriikka näkee myös kilpailun ja yhteistoiminnan yhtyeensopimattomina vaihtoehtoina. Silti kilpailu markkinoilla on kilpailua löydöistä siitä kenen kanssa on kaikkein suotuisinta olla yhteistyössä—informaatiota jota ei ole saatavilla ilman markkinoiden kilpailun sitä paljastamatta. Oikein ymmärrettynä markkinoiden kilpailu on prosessi edistää yhteiskunnallista yhteistyötä ja sen luomia yhteisiä hyötyjä, ei yhteiskunnallista sodankäyntiä.

Tämä sekaannus vaikuttaa ilmaantuvan liian kapeasta näkökulmasta kilpailulle markkinoita kuvailtaessa. Seurauksena on että markkinoiden todellinen keskeinen ominaisuus—vapaaehtoisten valintojen koordinointi—jää usein ylenkatsotuksi, vaikkakin se on viidakon lakien vastakohta. Kilpailua ilmenee silloin kun ihmiset ovat vapaita tekemään omia valintojaan, koska silloin kun on monia muita joiden kanssa he voivat päättää olla tekemisissä, he pystyvät edistämään omaa hyvinvointiaan antamalla heidän kilpailua tästä etuoikeudesta. Ja kun omistusoikeuksia kunnioitetaan, kilpailu sulkee pois voimankäytön tai petoksen, jotka riehuvat valtoimenaan viidakollisessa kilpailussa, jonka seurauksena omistusoikeuksia ei valvota.

Sheldon Richman [asettaa kilpailun ja yhteistyön oikeaan perspektiiviin](#):

”Ihmisille kilpailu ei ole yhteistoiminnan kieltämistä vaan on sen *muoto*. Olemme tietoisia tästä, sillä kun kilpailu tukahdutetaan voimakeinoin, yhteistyö häviää ja jotain todellisen viidakon lain omaista tulee sen tilalle. Kilpailua ilmenee kun ihmiset ovat vapaita valitsemaan kenen kanssa tekevät yhteistyötä ... Näin vapaus plus yhteistyö vastaa kilpailua. Ne jotka haluaisivat karkottaa kilpailun, joutuisivat myös karkottamaan vapaan yhteistyön. Jäljelle jäisi ainoastaan pakotettu yhteistyö, valtion sanellessa ehdot ... pakkokeinoin.”

Eloonjäämiskamppailu hyödykkeistä ja järjestäytymisen muodoista

Eloonjäämiskamppailun retoriikka sisältää seurannaisvaikutuksia siitä että epäkelvot yksilöt eivät selviydy. Tämä on virhe. Markkinoiden vaatimus ansaita positiivia voittoja selviytymiseksi kitkee pois vähiten soveltuvat tuotteet ja palvelut (ne joita kuluttajat arvostavat vähemmän kuin vaihtoehtoisia tuotteita ja palveluita, joita voitaisiin tuottaa samoilla resursseilla) ja kaikkein vähiten soveltuvimmat järjestäytymisen muodot (esim. jos tuotannon järjestäminen osakeyhtiön kautta on tehokkaampaa kuin henkilöyhtiön kautta, yritykset ottaisivat kasvavan markkinaosuuden henkilöyhtiöiden kustannuksella, ja jos suuret mittakaavan tehtaat ovat tehokkaampia kuin käsityö, valmistettaisiin enemmän laajassa mittakaavassa).

Tällainen eloonjäämiskamppailu on erittäin hyödyllistä kuluttajille, parantaen merkittävästi heidän hyvinvointiaan parempien ja sen seurauksena yhä parempien vaihtoehtojen tullessa heille tarjotuksi. George Reismanin [sanoin](#), ”ainoa merkitys, jossa ainoastaan ’soveltuvin’ selviää, on soveltuvimpien *tuotteiden* ja soveltuvimpien *tuotantomenetelmien* selviytymisessä, kunnes ne korvataan vielä paremmin soveltuvilla tuotteilla ja tuotantomenetelmillä.”

Näin markkinoilla todella tapahtuva eloonjäämiskamppailu saa aikaan yhä suuremman ihmismäärän selviytymisen, joista monet olisivat olleet soveltumattomia muutoin. Tämän takia darvinilaista kuvaa ihmisten eloonjäämiskamppailusta eivät painottaneet kapitalismin puolestapuhujat, jotka näkivät sen dramaattisesti epädarwinilaiset seuraukset, vaan kapitalismin vastustajat, jotka halusivat kuvata sen uhkaavana, avatakseen ovet erinäisille versioille valtion kontrolleja.

Poliittinen eloonjäämiskamppailu

Jos kilpailua tullaan aina kuvaamaan eloonjäämiskamppailuna, tällöin poliittista kilpailua tulisi analysoida samalla tavalla. Mutta vapaaehtoisten markkinoiden järjestelyjen kriitikot epäonnistuvat soveltamaan näitä samoja standardeja heidän ”ratkaisuihinsa,” koska se tuhoaisi heidän argumenttinsa.

Valtion ainoa suhteellinen etu on sen pakkovallan käyttö, vaikkakaan pakkokeinot ovat harvoin tarpeen selviytymisessä parempaan. Kuten Rose Wilder Lane [asian ilmaisi](#), ”Tarve valtiolle on tarve voimankäytölle; siellä missä voimankäyttö on tarpeetonta; siellä ei ole tarvetta valtiolle.”

Tämä mukaisesti tulee ainoastaan kysyä kuka on kaikkein soveltuvin selviytymään valtion mielivaltaisen vallan ympäristössä. Ne jotka ovat valmiita käyttämään eniten hyväkseen pakkokeinojen valtaa palkitakseen ystäviään ja rangaistakseen vihollisiaan, tapaavat nousemaan huipulle heidän pystyessä varastamaan enemmän resursseja, mahdollistaen heille lahjomisen tai kiristämällä saavansa haluamansa lopputulokset—aina jonkun toisen kustannuksella—toisin kuin kaikkein soveltuvimpia markkinoilla ovat ne, jotka ovat kaikkein valmiimpia ja kyvykkäimpiä palvelemaan muita. Kuten Sheldon Richman [toteaa](#), ”’Soveltuvimpia’ ovat ne jotka parhaiten täyttävät järjestelmän vaatimukset. Kun yhteiskuntaa kontrolloi valtio, ne jotka ovat taitavia vilpillisyydessä, petoksessa ja brutaalisuudessa nousevat huipulle, kuten Friedrich A. Hayek asian esitti. Markkinoiden yhteiskunnassa palkittuja kykyjä ovat luova asiakkaiden tarkkaavaisuus—yrittäjäyys. Molemmissa tapauksissa sopivimmat edistyvät ja ainakin suhteellisessa mielessä, menestyvät.”

Murray Rothbard [tekee selväksi](#) markkinoiden ja poliittisen kilpailun välisen vastakkaisuuden: ”Nimenomaan *valtiollisuus* tuo takaisin viidakon lait—tuoden takaisin konfliktit, epäharmonian, luokkataistelut, valloituksen ja sodan kaikkia vastaan ja yleisen köyhyyden. Molemmipuolisten palveluiden rauhallisen ”kamppailun” kilpailun tilalle, valtiollisuus korvaa ... yhteiskunnallisdarvinistisen kilpailun kuolinkamppailun poliittisilla etuoikeuksilla ja rajoitetulla olemassaololla.”

Ken Ewert on [käsitellyt](#) samaa asiaa:

”Vastakkaisena taloudelliselle vallalle, poliittinen valta on todellakin jotain pelkäämisen arvoista sen pakottavan ominaisuuden takia. Valtaa hakeva yksilö valtionhallinnossa ... pystyy todellakin hyväksikäyttämään yhtä ihmisryhmää ja silti menestymään saavuttamalla toisen ihmisryhmän suosion ... Itse asiassa käytännössä valtion jokainen väliintulo talouteen tapahtuu tarkoituksella hyödyttää yhtä osapuolta toisten kustannuksella ... toisia riistetään muiden toimesta valtion välityksellä. Näin ollen jos olemme huolissamme voimakkaiden heikkojen alistamisesta, meidän tulisi keskittää huomiomme poliittisen vallan väärinkäyttöön. Se, eikä niin kutsuttu yksilöiden vapailla markkinoilla harjoittama ”taloudellinen valta,” on todellinen tyrannian ja sorron lähde. Huolemme sorretuista ei tulisi johtaa meitä mustamaalaamaan taloudellista vapautta, vaan ennemminkin rajoittamaan valtion vallan ulottuvuutta.”

Markkinat palkitsevat moraalisuutta rehellisyyden, velvoitteista vastaamisen, yrittäjyyden ja kovan työn muodossa kääntämällä ne muiden eduksi toisin kuin valtio, joka rutiininomaisesti palkitsee vääristelyä ja väärinkäytöksiä virkaan pääsemiseksi ja siinä pysymiseksi.

Markkinat myös luovat vaurauden joka mahdollistaa hyväntekeväisyyden kukoistamisen, sillä mitä ei ole tuotettu ei voida jakaa uudelleen. Tämä on ristiriidassa valtion valtuuttaman ”hyväntekeväisyyden” kanssa. Ensiksi mainittu edistää luonnettamme jälkimmäisen, perustuessa muiden oikeuksien loukkaamiseen, alentaessa sitä. Järjestelmä joka laajentaa ja tekee hyvät luoteenpiirteet paremmiksi on suotavampi kuin se joka alentaa niitä.

Loppupäätelmät

Retoriikkaa, joka maalaa markkinoiden järjestelyt darvinistisena eloonjäämiskamppailuna, on pitkään käytetty edistämään tahoja, jotka haluavat asettaa pakottamalla ”parannuksensa” niiden tilalle. Tämä harhaanjohtaminen ja

vääristely on toiminut ainoastaan, koska useimmat ihmiset eivät ole ajatelleet asioita riittävästi (ehkäpä koska heidän asemansa jossain osassa valtion kultapossukerhoa on heikentänyt heidän kannustimiaan tehdä niin). Kuitenkin lähempi tarkastelu paljastaa kuinka virheellistä tällainen kielenkäyttö on.

Markkinat tekevät useammista ihmisistä soveltuvia, sen sijaan että ne yllyttäisivät raakaan selviytymistaisteluun. Yksityinen omistusoikeus estää viidakon lakeja, niiden mahdollistamisen sijaan. Markkinoilla ihmiset kilpailevat kuluttaakseen laajentamalla tuotantoa ja vaurautta muille, sen sijaan että kuluttaisivat muiden kustannuksella. Markkinoiden hintojen sopeutuminen mahdollistaa jopa niille, jotka ovat absoluuttisessa merkityksessä vähemmän kyvykkäitä selviytymään, sen sijaan että heidät kitkettäisiin pois. Markkinoiden kilpailu edistää yhteistyötä, sen korvaamisen sijaan.

Markkinoilla todellinen selviytymiskamppailu—soveltuvimmat tuotteet ja palvelut, soveltuvimmat tuotannon- ja järjestäytymismuodot—hyödyttävät suuresti kuluttajia heidän vahingoittamisensa sijaan. Ja toinen vaihtoehto—selviytymiskamppailu poliittisella areenalla pakkotoimivallan tukemana—ennemminkin luo kuin hävittää viidakon lakeja, joissa taistelu valtion kontrollista kalvaa yhteistyötä, moraalialia ja hyväntekeväisyyttä.

Alkuperäinen artikkeli: [Not Just Survival; Not Just of the Fittest](#)